

θοῦσε παντοῦ, προσπαθοῦσαν τώρα ποῦ εἶχανε ὠριμάσει τὰ πράματα νάνοιζον τις ἐκβιασμένες καρδιές στη λευτεριά καὶ στὴν ἀγάπη, προσπαθοῦσε μὲ τὸν πῦρ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ ὁ φιλόσοφος νὰ δείξει στὸ λαὸ σὲ ποῖο μέρος βρισκότανε στὴ χώρα ὁ ἐχθρὸς, ἡ βλακεία κ' ἡ κακία.

Ἐνα σύννεφο ἀμέτρητου πόνου καὶ σκοτεινῆς ταραχῆς εἶτανε ἀπλωμένο ἀπάνου ἀπὸ τὴν πόλη. Ὁ λαὸς εἶχε σηκωθεί ἐνάντια στὸ ληστρικό πνεῦμα μερικῶν χιλιάδων ὀπαδῶν τοῦ μεσαίωνα ἐνάντια στὸ ληστρικό πνεῦμα ποῦ εἶχε ἀνάψει τὸν πόλεμο.

Ἄξαφνα ἐνῶ ἡ ἀστυνομία καθάλα ἔπεσε μὲρμητῶς πάνου στὸ λαὸ, βρέθηκε ὁ φιλόσοφος μπρὸς στὸν ἀνθυπολοχαγὸ ποῦ διάταξε μεμιάς «Πῦρ!»

Ἡ γυναίκα ζήγωσε σιγὰ στὸ σκοτωμένο καὶ ξαπλώθηκε κοντὰ τοῦ ἀπὸ τὴ δεύτερη ἐμοδροντία τῶν νεοσυλλέχτων ποῦ χλωμοὶ καὶ μ' ἐπαναστατημένη καρδιά ὑπακούσανε στὸ ψεύτικο καθῆκο.

Οἱ σαραντάρηδες καὶ πενηντάρηδες ἐθνοφρουροὶ εἶχανε ἀρνηθεῖ νὰ σημαδέψουνε στὴν καρδιά τοῦ λαοῦ ποῦ εἶτανε καὶ δική τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναβρεθήκανε ὁ φιλόσοφος κ' ἡ γυναίκα του, ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σάν ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ στὸ νεκροσκοπεῖο, πλαγιασμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο.

Ἡ ἰδέα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τρυφικιστεῖ βλάσανε σὲ ἑκατομμύρια καρδιές.

Ὁ νεκροφύλακας στεκότανε μπροστὰ στὸ ζευγάρι. Ἄξαφνα ἔβαλε τοὺς δυὸ μπάγκους πῦρ κοντὰ καὶ συλλογιζότανε.

— Τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀγαπάει κανεῖς, τοὺς ἀγαπάει, τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους.

Τὸ νεκροσκοπεῖο εἶχε μεγαλώσει. Εἶχανε γκρεμίσει τὸν τοῖχο ποῦ χώριζε τὸ δωμάτιο τοῦ νεκροφύλακα καὶ τὴν αἰθουσα τῆς ἀναμονῆς. Εἶχανε στρώσει καὶ ἄλλες ἄσπρες πλάκες. Δεκάξη καινούργοι μπάγκοι στολίζανε ὄλο τὸ χώρο.

Τὸ μέρος ὅπου στεκότανε ἄλλοτε ὁ τοῖχος ποῦ εἶχε γκρεμιστεῖ δὲν εἶχε ἀφίσει καθόλου ἄσκημα ἰχνη. Ὅλα ταιριάζανε ἔξοχα.

Ἐνα καινούργιο ὀριζόντιο ἀνεμιστήρι στριφογύριζε μαζί μὲ τὰ τρία παλιὰ ἀπὸ πάνου ἀπὸ τὰ τριάντα δυὸ πτώματα.

ALEX. STEINMETZ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Κοίτεται ἐδῶ ὁ σοφὸς Σακελλαρόπουλος,
ποῦ ἔμαθε στοὺς δασκίλους νέο χορὸ
καὶ ποῦ σιὸ τέλος καὶ ὁ ἴδιος τότε χόρευε,
κάνοντας μπουρμπουλίδρες στὸ νερό!

Μ. ΓΙΑΝΑΤΟΣ ΑΘΗΝΕΑΣ

Η ΓΟΗΣΣΑ

Ὁ Τυμφορηστὸς ὡς ρομαντζογράφος διαβάζεται διοβάζεται πολὺ. Τὰ βιβλία του πουλιοῦνται, γίνονται ἀνάρπαστα, κατὰ τὴν καθιερωμένη ἐκφραση τῆς βιβλιοβιομηχανίας. Ἀπόδειξη πὼς βρίσκουν ἐκδότη, καὶ πρὶν ἄκόμα καθαρογραφοῦν, καὶ ἀκριβοπληρώνονται. Γιὰ τὴ δεύτερη ἔκδοσι τῆς «Ὠραίας Πέραν» ὁ Σιδέρης, ποῦ δὲν εἶναι τόσο ἐλευθέριος στὶς ἀγορές του, τοῦ μέτρησε χίλιες πεντακόσιες δραχμές καὶ ἄλλες χίλιες τοῦ μέτρησε ὁ Γανιάρης γιὰ τὴ «Γόησσα τῶν Ἀθηναίων».

Τὶ ἄλλο θέλει ὁ Τυμφορηστὸς; Μπορεῖ πέντε δέκα γεροπαράξενοι λογοτέχνες νὰ μὴν ἱκανοποιῦνται μὲ τὸ ρομάντζο του. Ἡ ζημιὰ δική τους, δὲ θὰ θυσιάσει βέβαια ὁ Τυμφορηστὸς εἰς χιλιάδες τοὺς ἀναγνώστες του γι' αὐτοὺς τοὺς πέντε δέκα γεροῦποχονδρικοὺς.

Ἐγὼ τὴ διάβασα τὴ «Γόησσα» καὶ καταγοητεύτηκα. Εἶναι βγαλμένη ὀλοζώντανη ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ συγγραφέα της, ἂν ὄχι, ἀτόφια, καὶ ἀπ' τὴ ζωὴ του. Συγκινεῖ, ἐνθουσιάζει, ρουφιέται. Ρομάντζο μὲ τὰ ὄλα του. Μὲ ὑπόθεση, μὲ πλοκή, μὲ ἀρχιτεκτονικὴ καὶ μ' αἴστημα — μὲ περίσσιο αἴστημα. Τὶς τεχνικὲς ἀτέλειες τὶς παρέβλεψα, καθὼς καὶ ἀρκετὲς καθαρευουσιάνικες φράσεις παραδάλεις, ντυμένες τάχα μὲ ροῦχο δημοτικιστικό. Βέβαια, ἂν ἔλειπαν καὶ αὐτὰ, ὁ Τυμφορηστὸς θ' ἄγραφε ἀριστούργημα, ἐνῶ τέτιο σκοπὸ δὲν τὸν εἶχε. Ὁ σκοπὸς του εἶτανε νὰ γράψῃ ἕνα ρομάντζο — ταίρι τῆς «Ὠραίας τοῦ Πέραν» — ποῦ νὰ διαβαστεῖ καὶ νὰ ἱκανοποιεῖ καὶ τοὺς ἀναγνώστες του καὶ τοὺς ἐκδότες του. Καὶ τὸ σκοπὸ του τὸν πέτυχε πέρα πέρα.

T.

ΦΛΟΓΕΡΑ

V

Ὁμορφὴ μὲς' στὶς ὁμορφες στὴ γιορτινὴ χαρὰ.
Δεῖλὰ καὶ ἀθῶα χόρευες καὶ μὲ κρυφοτηρούσες...
Γύρω οἱ μανάδες καθιστὲς—ἢ κἀθε μιὰ κρυφὰ—
Λαχταρίζαν καὶ πάντρευαν σὰ Μοῖρες τριμεροῦσες

Κι ὅπως, καλὴ μου, χόρευες στοὺς ἦχους τοῦ βιολιοῦ
Καὶ λαχταροῦσες μὲ χαρὰ, τρανώτερην— ἀλιὰ μου
Λόγιασε τὴν ἀγάπη μας οβυσμένο ἀχὸ βιολιοῦ
Κ' ἐπνιξα ἄλλοῦ κοιτάζοντας δυὸ δάκρυα ἀπ' τὴν
[καρδιά μου]

ΔΙΑΚΟΣ ΔΙΓΕΡΟΣ